

je hledíc na obsah návrhu odpůrkyň dovolací stěžovatelky, jakož i z odůvodnění napadeného usnesení zřejmé, že rekursní soud udělil jim pozůstalostní schválení jako zákonným zástupkyním vpředu uvedené pozůstalosti, neboť jinak by schválení toho nepotřebovaly vůbec, kdyby zamýšlely žalovati vlastním jménem a nikoliv jménem pozůstalosti.

Čís. 16343.

Dočasná opatření v exekučním a konkursním řízení proti nezaměstnaným (vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n.).

Vzdání se výdělečné činnosti znamená pozbytí jí jako zdroje příjmů.

Propachtování živnosti nelze klásti na roveň vzdání se výdělečné činnosti ve smyslu § 12, odst. 2, řeč. vlád. nař.

(Rozh. ze dne 30. září 1937, R I 1120/37.)

Dlužník navrhl, aby rozhodnutí o návrhu na prohlášení konkursu na jeho jmění bylo podle vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. odloženo na dobu po 30. červnu 1938, ježto je nezaměstnaným ve smyslu § 12, odst. 2, řeč. vlád. nařízení. Soud první stolice zamítl dlužníkův návrh na odklad. Rekursní soud uznal podle návrhu. Důvody: Potvrzením magistrátní úřadovny hlavního města Prahy ze dne 3. prosince 1936 a dodatkem ze dne 2. února 1937 bylo osvědčeno, že dlužník provozoval živnost od roku 1910 do druhé poloviny roku 1936, kdy se musel vzdát své živnosti z hospodářských důvodů a nemá příjmů, které by stačily k slušné výživě jeho a jeho rodiny. Napadené usnesení vychází z názoru, že se dlužník vzdal živnosti propachtováním svému synovi z jiných důvodů než pro hospodářské poměry. Jde tedy o to, zda dotčená potvrzení magistrátní úřadovny byla vyvrácena výsledkem dlužníka samého. Dlužník uvádí, že podnik předal hlavně proto, že nemohl dále pracovati pro stálé štvání se strany věřitelů a nedostatek finančních prostředků. Zjištění soudu první stolice, že se propachtování podniku nestalo na prvním místě z důvodů hospodářských, nýbrž proto, že dlužník chtěl uniknouti stále nař. vedeným exekucím, což se blíží jednání podle § 7, odst. 1, vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n., nemá náležité a přesvědčivé podkladu v dlužníkově výsledku. Odklad prohlášení konkursu nemá býti dle § 7, odst. 1, řeč. vlád. nař. povolován, jestliže bude zjištěno, že dlužník v úmyslu věřitele poškoditi části svého majetku poškozuj, ničí, nebo bezcennými činí, zcizuje nebo zavléká. Propachtování živnosti není takovýmto jednáním a nelze je vyvozovati ani z dlužníkovy výsledku. Nelze proto odpírati odkladu prohlášení konkursu z důvodu právě uvedeného předpisu. Nedostatek finančních prostředků a s tím spojené stálé štvání se strany věřitelů, jak to dlužník nazývá, jsou důsledky hospodářských poměrů nastalých u dlužníka, o němž magistrátní úřadovna potvrdila, že se vzdal výdělečné činnosti z důvodů hospodářských. § 12, odst. 2, vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. předpokládá jen vzdání se výdělečné činnosti, nikoliv ponechání živnosti ladem. Nezáleží tedy na tom, že dlužník, který se musel sám pro

hospodářské poměry vzdáti výdělečné činnosti, propachtoval svoji živnost někomu, kdo jsa kapitálově silnější nebo obchodně zdatnější, může vésti živnost dále. Rozhodují poměry týkající se jen dlužníka samého.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Podle § 12, odst. 2, vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. jest pokládati za nezaměstnanou fysickou osobu, jež se pro hospodářské poměry musila vzdáti své výdělečné činnosti, jsou-li ovšem splněny i další předpoklady tam vytčené. Dlužník svou živnost propachtoval. Vzdáti se výdělečné činnosti znamená pozbytí jí jako zdroje příjmů. Propachtováním živnosti však se dlužník nevzdal zdroje příjmů ze své živnosti, nýbrž tím svůj živnostenský podnik pouze zužitkuje jinak, než dříve. Propachtování živnosti nelze tedy klásti naroveň »vzdání se výdělečné činnosti« ve smyslu § 12, odst. 2, vlád. nař. č. 77/1936 Sb. z. a n. Pro posuzování věci nemá významu, že užitek získaný propachtováním je pro hospodářské poměry snad menší, než býval dříve. Bylo proto již z toho důvodu obnoviti usnesení soudu první stolice.

Čís. 16344.

Těž usnesení, jímž vrchní soud rozhodl v zemědělském vyrovnacím řízení o návrhu na prodloužení lhůty podle § 24 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n., jest konečné a nelze mu odporovati opravným prostředkem.

(Rozh. ze dne 30. září 1937, R II 443/37.)

V zemědělském vyrovnacím řízení navrhl vyrovnací dlužník prodloužení lhůty podle § 24 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. **V r c h n í s o u d** v B. nepovolil navržené prodloužení.

N e j v y š š í s o u d odmítl dlužníkův rekurs.

D ů v o d y:

Podle § 3 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. platí o zemědělském vyrovnacím řízení ustanovení vyrovnacího řádu, pokud není v dalších paragrafech ustanoveno něco jiného. Podle § 65, odst. 1, č. 1 vyr. ř. jest rozhodnutí vrchního soudu o návrhu vyrovnacího komisaře na prodloužení uvedené tam 90denní lhůty konečné. V § 24 uvedeného vlád. nař. jest jen stanoveno, že se řečená lhůta prodlužuje do uplynutí 60 dnů po pravoplatném určení stavu břemen (§ 9 řeč. vlád. nař.), že však vrchní soud může z důležitých důvodů podle § 65, odst. 1, č. 1 vyr. ř. prodloužiti i tuto lhůtu. O tom, že by ustanovení § 65, odst. 1, č. 1 vyr. ř. o k o n e č n o s t i rozhodnutí vrchního soudu bylo pro oblast zemědělského vyrovnacího řízení změněno, není ve vlád. nařízení č. 76/1936